

Előfizetési árak:
 helyben, vagy postán küldve:
 Egész évre . . . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . . . 5 „ „
 Negyedévre . . . . . 2 „ 50 „
 Egy órára . . . . . 1 „ „
Egyes száma 4 kr.

Alap szellemi részét illető minden köz-
 emény a szerkesztőségbe (Nagy-uj-utca
 1702. sz.) barmintre küldendő.

Előfizethető helyben:
 Telegdi K. Lajos könyvkereskedésben
 és a kiadóhivatalban. (Nagy-uj-utca
 1702. sz. alatt.)

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PÉNTEK ÉS VASARNAP KIVÉTELEVEL.

Hirdetési díj:
 Négy hasábos petit sorát 5 kr. Nagyobb
 terjedelmű a többzori hirdetések, niko-
 szorint jutányos áron vételek fel. Helyez-
 díj minden külön bejuttatásért 30 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló
 újdonság sora 50 kr.

Nyitási költségek minden petit sora
 50 krajczár.

Hirdetések fölvetésének a szerkesztőség-
 ben és kiadóhivatalban. (Nagy-uj-utca
 1702. sz. a.)

Kéziratok nem adatkak vissza.

Fölhívás előfizetésre!

A „DEBRECZEN” 25-ik évfolyamának második negyedére, mely ápril hóval kezdődik, előfizetést nyitunk s tisztelettel kérjük előfizetéseiket megújítására, valamint mindazokat, kik hátralelőben vannak, hátralelékaik kiegyenlítésére.

Lapunk programját s irányát fejtegetnünk szükségtelen. Az a negyed század, mely a „Debreczen” háta mögött áll, ékebben és ajánlóban beszél minden frázisnál és nagyhangú ígéretekkel!

A „DEBRECZEN” előfizetési ára:
 Egy évre 10 frt
 Fél évre 05 frt
 Negyed évre 2 frt 50 kr.
 Egy órára 1 frt.

Vidéki t. előfizetőknek arra kérjük, hogy netaláni tévedések elkerülése végett előfizetéseiket egyszerűen e cím alatt sziveskedjenek beküldeni:

A „Debreczen” kiadóhivatalának, Debreczen.

A „Debreczen” szerkesztősége és kiadóhivatala.

Jékey Zsigmond beszéde.

Jékey Zsigmond, Szatmárvármegye függetlenségi és 48-as pártjának elnöke, Szatmárvármegye törvényhatósági bizottságának f. hó 28-án tartott közgyűlésén a következő beszédet mondotta:

Méltóságos Főispán ur!
 Tisztelt közgyűlés!

Midőn az egyházpolitikai kérdések felett Szatmárvármegye a mai napon nyilatkozni akar, merem remélni, hogy a határozat hozatalánál nagy költségek szelleme lesz az irányadó s a nyilatkozat meg fog felelni a legtisztább és legnemesebb liberális elveinek, mert ez által a megye azt bizonyítja be, hogy régi multjához hűtlen nem leend.

A „DEBRECZEN” TÁRCZAJA.

Egy hétfalun.

(Lilli naplójából.)

P. 1892. Augusztus 7. Szerda.

„Csing-csing . . . bim! — megszólal a csengettű, a vasuti ör harsány hangon kiáltja: »Tessék bezállni!« — erre aztán megindul a küzdelem, nem ugyan a létért, de a vasuti kocsiért. Nagy nehezen mi is elhelyezkedünk egy szűk másodosztályú kocsi kálcenzen. Meleg van, szinte izzó a levegő, a papa lihegve törölgeti poros arcát terjedelmes kék zsebbeljével, a mama kalapjától és keztüitől parkodik megszabadulni, és sohajtozva vonul be a pamlag egyik szegletébe, csak mi, a 7 gyerek, vagyunk fürgék és vidámak, fel sem vesszük az afrikai hőséget, sőt még azt a mulatságot is megengedjük magunknak, hogy összecivizdunk az ablak felett, végre is apának kell közbe lépni és erőlyesen rendre parancsolni. Olyan boldogak vagyunk, szinte szeretnők kikiáltani a világnak: »Mi falura megyünk egy egész hétre! Halljátok? emberek.«

Igen, falura megyünk: a papa, mama és a 7 gyerek, mert heten vagyunk, mint a gonoszok, és ha be kell vallanom az igazat, el kell ismernem, hogy rendkívül pajkosok vagyunk mindannyian, nem kevés gondot okozva szegény mamának, ki előre is kétségbe van esve miattunk s már hetek óta éjjel-nappal azon aggódik, hogy vajjon melyikünk ful a vízbe, melyikünket ökleli fel először a tehén, vagy rugja meg a ló s melyikünk esik le előbb a fáról nyakát szegve ezalatt az egy hét alatt.

Miattam még legkevésbé aggódik, mivel hát én vagyok gyermekei közt a legnagyobb, már 18 éves. Ilyen nagy leány, szokta a mama

Miután az egyházpolitikai reform közéletünk felszínére vettetett, én is, mint számos honfitársaim, sokat foglalkoztam ezen eszmékkel s úgy találtam, hogy ezek egyenesen levezethetők az 1848-iki reformeszmékből, logice következnek azon átalakulásból, melyben a magyar társadalom átment 1848-ban s átmenendő lett volna, ha a fejlődés menetét a nagy megrázkódtatások meg nem akasztják. Ezen felszínre került eszmék tehát épen nem újak, felyesszük csak az elejtett fonalat, melyet akkor kezeinkből a nagy események kiragadtak. Mert mik — tisztelt közgyűlés — ezen reformkérdések?

1. A vallás egyenlőség, és vallásszabadság. Tisztelt közgyűlés! Ezt már az 1848. 20. törvénycikk nyilván kimondja. S akkor, midőn az 1848-iki törvényekből a felelős miniszteriumról, urbériségről, szabadsajtóról stb. alkotott cikkek már mind életbe vannak léptetve, elengedhetetlen kötelessége a mai nemzedéknek, hogy léptesse életbe negyvenöt év után a legbőlcsebb, a legszentebb törvények egyikét, az 1848. 20-ik törvénycikket is.

2. A második reformkérdés: a házassági ügy egysége rendezése. Mindnyájan tudjuk — tisztelt közgyűlés — hogy Magyarországon sokféle házassági jog van érvényben. Hazánkban megtörténhetik, hogy egy ember, ha van hozzá lelkiismerete, a vallásváltoztatás folytán élhet bigámában, sőt trigámában is; a törvény oltalma alatt lehet neki egy időben két, három törvényes házastársa, míg gyermekei törvénytelenek. Igazán mondotta egy parlamenti jeles szónokunk, hogy Magyarország e tekintetben Európa szemelés ládája. Ezen arczpírtó, szegyenletes állapotnak véget kell vetni, mert nem akarhatjuk, hogy Magyarország a jogállam legelembib feltételeit elutasítsa magától. Ki rendezheti pedig a viszonyokat más, mint az állam s rendezheti-e másképp, mint az egységes

házassági jog törvénybe iktatásával? Én is tisztelem vallásomat s szent meggyőződéssel vallom magaménak a katolika vallás tanait, de ott, hol hazámról, hazám üdvéről van szó, el kell némulni minden másnak keblében, mert a legelső dogma minden magyar ember előtt csak az lehet: »A háza minden előtt!«

De tisztelt közgyűlés! a polgári házasság hitelvetek nem érint, vallásos meggyőződést nem sért, mert a házasság materialis részét veszi csak az állam a maga tulajdonába, morális része ezután is a vallás oltalma alatt fog állani. Hiszen ha állana az, hogy a polgári házasság vallástalanná teszi az embereket, akkor ebből az következnek, hogy minden más európai állam vallástalan, mely már eddig a polgári házasságot institutálta, csak mi vagyunk vallásosok, kik attól iszonyodunk. A házasság szentségét ápolja a társadalom maga s ha elég szigorú lesz — mi kellene, hogy legyen — akkor nem találkozzunk a társadalomban olyan jelenségekkel, melyek tisztelet helyett a társadalom tisztességes elemeiben a legszigorubb itéletet s közmegvetést szülik. Teljes megnyugvással adom azért szavazatomat a polgári házasság behozatalára. Igaz, hogy a kormány még nem adta be javaslatát, de én most csupán az elveket teszem magamévá.

3. A mi a polgári anyakönyvvezetést illeti, nem tartok attól, hogy az millióba kerül majd az államnak s meg lesz terhelve budgetünk is egy nagy teherrel. Hát eddig kik fizették az anyakönyvvezetés költségét? Bizony minden anyakönyvi bejegyzést megfizettek a felek s megfizetnek ezután is s így az anyakönyvvezetés fedezi önmagát, mint fedezte eddig.

4. Negyedik pont a programponatok közt a zsidók recepcziója. — Ezt — tisztelt közgyűlés — a század szelleme szülte s mi a korszellemnek ellent nem állhatunk; szerímem ez csak

formai kérdés, mert hiszen zsidó felekezeti polgártársaink — mint ahogy azt megis érdemlik — most is teljes vallásszabadsággal s polgári jogokkal bírnak, mert nézetem szerint sem a nemzetnek, sem a társadalomnak nem állhat érdekében, hogy Magyarország polgárainak egy nagy kontingensét, kikre ki merem mondani, hogy nagyobbbrészt jó hazafiak, alkalomadtán ahelyett, hogy magához vonzaná, eltaszítsa.

Megmondta nagy Széchenyi István, hogy miután számban a külhatalmakkal szemben kevesen vagyunk, a velünk erőz s a háza jólétének előmozdításán fáradozó jó polgártársaink számát igyekezzünk szaporítani, nem pedig kevesbiteni; már pedig fel nem tehető, hogy a nemzetnek ezen cselekménye az illetők keblében visszhangra ne találjon.

A négy pont mindegyikét elfogadom tehát, mint igazán liberális reform-eszméket; kérem a tisztelt közgyűlést, hogy minden nagyobb vita nélkül tegye magáévá e reform-pontokat. Midőn azonban ezt teszem, kijelentem azt is, hogy én és elvtársaim e kérdés kapcsolatában határozottan és kifejezetten kívánjuk hangsúlyozni, hogy midőn a tisztelt kormány egyházpolitikai programjával egyetértünk s azt támogatni készek vagyunk, egyáltalán nem tekintjük ezt ballomnyilvánításnak a kormány iránt, mert közjogi ellenzéki elveinkből ezáltal egy betűt sem adunk fel.

Ha tehát vármegyénk a kormánynak s a parlamentnek tudomására hozandja a mai határozatot, mely hitem szerint más, mint liberális nem lehet, a megye függetlenségi pártjának nevében, mint annak elnöke, amaz óvatételünket bennfoglalni tisztelettel kérem és kívánom!

BELFÖLD.

Eötvös Károly Kossuthnál. Az országgyűlési függetlenségi párt elnöke Eötvös Károly Kossuth Lajos meglátogatására a husvétii ünnepekre Turinba utazott.

fehér ház, 3 zöld zsalugáteres ablakkal az utca felé, a falu kis temploma mellett . . . Mert a nagyapó pap, tetszik tudni! Ott áll ő is, a rácsos kapuban, fején piros házispapka, kezében az elmaradhatatlan nagy taktékpa. Édes, drága nagyapó, beh örülök, hogy láthatlak újra! Megsókóloom mind a két arcát s áldott kezeit, aztán futok be az udvarra.

Juj! mi az? . . .
 Nagyapó jót nevet rajtam, mert a nagy fehér házi kutyától ijedtem így meg, mely ilendően üdvözlésemre siet s két nagy bozon-ton praciáját felteszi a vállamra. Megveregetem okos fejt: »Hector, Hector, beh nagy bundás kutyá lett belőled, pedig milyen csinos kicsiny kutyus voltál ezelőtt öt évvel!« Hector meg úgy néz rám, mintha mondaná: »Bolond vagy te, Lilli, hiszen te is megnőttél ám azóta!«

Ott hagyom a Hector a gyerekeknek s megyek odébb.

Istenem, beh szép! . . . Tele az udvar fehér tyukkal, galambbal, luddal, egy szép fehér boczi is cibálja amott a szénát a kazalból. Nagy örömben még annak is nyakába borulok, míg az nem tudja mire vélni ezt a nagy megtiszteltetést, leráz magáról és tova iramodik, messziről visszabámulva rám. Amott egy kotló-mama vezetgeti csibéit s felettébb büszkének látszik reájuk, mi nem is csoda, mikor olyan szép fehér mind, mint a tiszta hó. Itt meg a cizcia lépeget óvatosan egy hetyke veréb urfi nyomában, látszik, hogy nagyon fárad a foga. Megyek tovább, le a kertbe. Ez a paradicsom maga! Egy óriási domb, beültetve félig virágokkal, félig konyha-növényekkel, közébe nagy fákkal, a domb tövében meg egy kerek tó van szomorú füzekkel szegélyezve. Itt szokta jó nagyapó predikációját betanulni: emlékezem.

Megállok, nem tudom mit tegyek: a fára menjek baracczk, vagy le a tóhoz? Oh dicső

Hercules te, kit a tanár ur annyit! és olyan áhitatlejes tisztelettel emleget, tudom akkor jöttél volna még csak egyszer zavarba, ha ilyen két ut között kellett volna választanod! Mégis csak jobban vonz a tó. Futok le a domb-ról nagy robajjal, mire a tó felől titoklejes csobogás hangzik fel. — Vajh, mi az? Talán hatyuai vannak nagy apónak? Kiváncsian álok meg a tó parton. A biz a! hatyuk . . . Szép zöld kövér kecskébékák uszálnak ott nagy vidorán. Fúj, beh rutak! Nem is kellesz nekem, te tó. Megvetéssel fordítok nekik hátat s leülök a füzek alatt egy padra. Azt mondják, az ilyen helyen pompás dolog ábrándozni és a nagy leányok úgy szokták. Jó, próbáljuk meg! Igyszemz minél szomorubb képeket színezni elmémbe, elképzelem magam vöröshimlőben s mellettem mamát, ki keverselen zokog, aztán meg egy szekundas oklevelet képezlek előm, a mi felett meg én zokogok . . . egyszerűen lehetőleg belemerülök ábrándjaimba, míg egyszer csak arra ébredek, hogy lenn ülök a földön, mellettem meg a boczi áll.

Oh, én haszontalan leány! nyitva feledtem az ajtót, ez az ármányos leszökött utánam és most sietett figyelmeztetni a mama helyett, hogy: »Ábrándozás az élet megrontója stb!« s feldöntötte velem a padot. Teljes resignatióval tápázkodom fel a földről s ballagok fel-fele a kertből, magam előtt terelve a boczit. Ott fen már vacsoránál ülnek, s a mama nagyszabású erkölcsi predicatoria készül kőbor magzata ellen, de nagyapó mentésemmre siet, mig én hálás szívvel huzodok le egy székre a cizcia mellé és olyan nagyon, oly igazán boldog vagyok itt a falun az édes, az áldott családi körben.

Aug. 8. csütörtök.

Csunyaúl elaludtam, éppen kilenczet ütött az óra, mikor felébredtem; a szobában, a hól mi, a négy leány alszunk, már nem volt sen-

Tisza visszavonulása. Politikai körökben beszélnek, hogy Tisza Kálmán nagyváradi látogatása alkalmából leteszi mandátumát és visszavonul a magánéletbe...

A királyi udvar itthon. Egy bécsi lap azt az érdekes hírt közli, hogy Wekerle Sándor miniszternek lépéseket tett arra nézve, hogy a királyi udvar minél hamarabb ellátogasson hozzánk...

Kossuthról hazatérőben. Az a szepszentgyörgyi küldöttség, mely Kossuthnál Turinban tisztelt, hazatérőben Aradon megkoszorúzták a vértanú szobrát.

Tisza Lajos lemondása. Tisza Lajos őfelsége körüli miniszter lemondása bevégezett tény, hanem várnak, amíg alkalmas utódot találjanak.

KÜLFÖLD. Közös miniszteri tanácskozás Bécsben. Márc. 28. Bécsből távirják, hogy a király őfelsége elnöke alatt ma délután a Hofburgban közös miniszteri értekezlet volt.

Anarchista mozgalmak. Madrid. márc. 28. Egyes vidékeken az anarchista nagy tevékenységet fejtenek ki, hogy a festőgyárak munkásait rábíriák a sztrajkra.

Vilmos császár a czárnál. Kopenhága, márc. 28. Itteni politikai körökben azt beszélnek, hogy Vilmos császár a nyár folyamán, a czár kopenhágai tartózkodása alkalmával, meg fogja látogatni a dán királyi párt.

jén várják és két hónapot fog itt tölteni; ugyanekkor itt lesz a walesi hercegnő is gyermekével, a görög király nejével és a cumberlandi herceg nejével.

A kolera Oroszországban. Oroszországból az a hír érkezik, hogy az orosz tartományokban a kolera ismét föllepett és erősen pusztít.

Párbaj két halottal. Brüsszélből jelentik: Rendkívül tragikus végű párbaj tartja izgatottságban a várost. Két katonatiszt súlyosabb természetű bűncselekményében a segítségét a szokásos asszisztenciával kivonultak a megállapított helyre és az adott jelre egyszerre felemeltek fegyverüket.

Tallózás.

(A jubilaris számból kimaradt emléksorok. — Kedélyes kiadóhivatal. — Nincs köztünk egy Lánch-Hornnyák se! — Szép kompánia. — Furcsa lemondás. — Külföldi libák. — Nagypénteki gondolatok.)

A Debreczen. jubilaris számára annyira közlemény érkezett, hogy? Iven se fért el s még mindig tele van egyik asztaliókunk a jubilaris számról lemaradt közleményekkel.

A hosszabbaknak majd helyet szorítunk a tárcza-rovathban, a rövidebbekből, az emléksor-szerűekből pedig itt közöljük a következő mutatványt:

„Sic volo, sic jubeo!“ Gróf Dégenfeld József főispán.

Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester.

Még a szent atyák iratainál is kedvenzebb olvasmányom a Debreczen.

Dr. Wolafka Nándor, makáriai püspök.

Mind hunczfut az, a ki azt meri állítani, hogy 1848—49-iki küzdelmünk nem szabadságharcz, hanem forradalom volt!

Géresi Kálmán, főiskolai tanár.

Wie heiszt?! Hogy én is írjak a Debreczen. jubilaris számába? Nőjjön nektek kü a hasatokba bele!

Tafler Naczi.

Minden edény közt legszebb a hajkenőcsös pikszisz!

Kutasi Imre, szerkesztésért felelős lapkiadó.

Sok mulatságunk van nekünk a külföldi hirdetési irodákkal, melyekkel következetesen mindig magyarul levelezünk. A multkor egyik azt írta, hogy a hirdetésé mellé bizonyos madarat illesszünk. Vissza-irtuk neki, hogy ilyen madár nincsen Debreczenben.

Egy másik hirdető pedig Csehországból az iránt kérdésközdött nálunk, hogy nem tudnánk-e neki Debreczenből kendert liferálni. A cseh atyáknak aztán a következő válasz ment: »A kérdézet árucikknek — a kender — nálunk nincsen piacza; a mi kevés termelése van a vidéknek, azt a mi kötelező mestereink dolgozzák fel, sőt még a külföldről is szállítatnak, s így ezen cikk itt nyers terményként nem kapható.

A legutóbbi főispáni ebéden (biz az már jó régecskén volt) nem volt jelen egy újságíró sem.

»Ez már szép társaság! Nincs közöttük egy Lánch-Hornnyák se! (L. Hornnyák Viktor kollégánk gyűjtő neve alá foglaltak ugyanis az összes újságírókat.)

Es ugyanazon urak, kik kompromittálva érezték volna magukat egy újságíró jelenléte által, leültek egy asztal mellé — Tafler Naczi-val!

A magyar klérus azon tagjai, kik a polgári házasság ellen izgatnak, szép kompániába kerültek. Egy követ futnak az oláhokkal, tótkal és ráczokkal, kik szintén ellenzik a polgári házasságot, mert tudják, hogy az az egyseges magyar társadalom megerősödésére, a magyar nemzet megerősödésére vezetne.

Hát a magyar klérus tagjai, kik ugy szólván bele-lovagolták magukat az agitációkba, jól érzik magukat ebben a kompániában?!

Ármós Bálint ur, közéletünknek egyik tisztelt alakja, a városi közigazgatási bizottság albizottságaiban viselt állásairól lemondott, de kijelentette, hogy azért megmarad a köziz. bizottságban.

Hát ez olyan forma, mintha valamelyik szerkesztő kikötne, hogy ő nem ír se vezércikket, se tárczácikket, se semmiféle cikket, mégis szerkesztő akarna lenni!

A felekezeti harcz lángja Nagyváradról mihozzánk is átcsapott. Itt ugyan nem a nőegyletben dul, hanem a leány-iskolák növendékjei közt. Az apró kalvinista lányok az iskolába menő katólikus lányok nem egyszer ezzel a gunyszóval illetik:

— Te Dóczy-liba! Mire a kis eretnek leány így ríposztíroz: — Te Tarkányi-ruca!

Ime, ilyen szép gyűmölcsöt terem az a harc, melynek leghevesebb riadója Rozsnyóról hallatszik!

Holnap lesz nagypéntek, Krisztus urunk kinszenvedésének napja.

Hát mi igazán nem értjük, hogy miért halt a Krisztus kereszt-halál, miért áldozta fel magát a bűnös emberiségért, midőn az emberiség is csak olyan, mint ezelőtt XIX századdal volt? Ma is éppen ugy gyűlöljük egymást, mint akkor, ma is képesek vagyunk egymás vért ontani ostoba emberi agyak orán rögeszméiert, vagy durva szívek zsarnoki szélszéleiert!

Ezelőtt XIX századdal a zsidók feszítették meg a Krisztust. Ha ma ismét megjelenék közöttünk: a keresztények feszítenék meg! Sario.

Határidő-naptár.

- Apr. 2. Schaf János koszoru-estélye. Apr. 3. Az István-malom munkásai önképző körének közgyűlése. Apr. 3. Munkás dalegyetli dalestélye. Apr. 9. Ipar- és kereskedelmi-bank közgyűlése. Apr. 22-23. Debreczeni lövészenyek. Máj. 6-14. Kereskedelmi akadémia növendékeinek tanulmány-utja.

Ujdonságok.

* Nagypéntek. — Nagy ünnepe lesz holnap az egész keresztény világ. Majd kétezer évvel ezelőtt történt, hogy az igaz eszme harcuzatát keresztire feszíték a sötétségben tévelygők, hogy a szeretet vallásának hirdetője, a keresztényen vallás alapítója, kereszt-

ki kivülem. Hamar felöltöztem és futottam le a kertbe, hol nagyapó nevetve fogadott: »No, kisasszony, így jár a ki soká alszik. A többiek azóta már rég a Körösbén uszkálnak.«

Hihetetlenül elsomorított az a hír, de nem akadályozott meg azért abban, hogy alaposan be ne reggelizzek. Reggeli után nagyserű felfedezést tettem! Van nagyapának egy hízója, a Dodó, mely valóságos pályatézestett ballerina, pompásan tud átugrani palánkokon és sövényeken. Mondja nagyapó, hogy sehogy sem tud beletörödni a hízóságba, a mit én is észrevettem, mert hihetetlenül világfájdalmas ábrázattal jár-kel az öljában s egész lényén tökrözódik vissza, hogy valami borzasztón törheti a fejét. Valóban be is következett a katasztrófa. Döbben nagy kiáltozásra futottam ki: Miska, a hetes kiabált ugy, kinek Dodó megkerítette a mellényét, kikobozott belőle egy csomag gyufát, egy zsiros pénzért az és egy nagymennyiségű nikotin tartalmazó pipaszárat s mindezt hősies halálmegvetéssel egy pillanattal alatt elnyelte.

Kíváncsian vártam az eredményt, meg voltam győződve, hogy Dodó most egy érzékeny monológbaussat vesz ez árnyékvilágtól, és én örökbecsű tragediát írhatok róla. »Az öngyilkos disznó.« — ezimem, de biz az arcztalan ezután is a legjobb egészségnak örvendett és így megfosztott babérjaimtól. Valóban ugy látszik, hogy ma van a balesetek napja! Nem elég, hogy a fürdéstől itthon maradtam, de még midőn a kertben virágot szedtem, — egy méh megszúrta a tenyerem és most körülbelül megégyezik a kezem a 12 személyes leveses-tálunkkal.

Vigasztalásul megengedem magamnak, hogy bemenjek a káplán-szobába, mert káplánja is van nagyapónak, csak hogy most nincs itthon, odaát van a szomszédfaluban, hova a multhétén választották meg papnak szegény megboldogult Bárosz bácsi helyett.

Beh kíváncsi vagyok rá, hogy milyen: szöke-e, vagy barna, szép, vagy rut?

Augusztus 9.

Nehogy ugy járjak, mint tegnap, megkerítettem nagyapó ebresztő óráját, 5-re igazítottam és a párnám alá rejtem. Reggel pont öt órakor, pokoli csörömpölésre ébredtem fel, siettem elnémitani az órájt, felöltöztem és lementem a kertbe, ugy gondolkozva, hogy használnom kell az időt, mert ha mama ébren

van, ugy sem mászhatok a fákra példának okáért.

Kikerestem a legnagyobb barackzat, egy percz alatt elhelyezkedtem rajta és a legjobb étvágygyal kezdtem ropogatni éretlen gyümölcsöseit.

Egész lelki nyugalomban ültem itt, nem tartva meglepetéstől, de majd leestem ijedtemben, midőn odalent egy hang megszólalt: »Nagyjókora van még barackzatot enni, baha, megárt.« Lenéztem rémülten, hát egy csinos fiatal ember állt a fa alatt. Ez bizony a káplán, gondolám magamban s azonnal elment minden kedvem a barackztól. Ő elfordult és tovább sétált, miálatt én leszálltam a fáról, keservesen bánkódva azon, hogy éppen most tudott az idejőnni, mikor én a fán ülök. Most már oda minden tekintelyem, melyet pedig talán a hosszú ruha és éveim száma megszerettek volna számomra. Csak már legalább el ne mondaná a mamának, mert akkor még ráadásul ki is kapok. Jó lesz megmondani neki: »Tiszteletes ur!« kiálték utána. Ő visszafordult, hozzám jött és csodálkozva kérde: »Hát Nagysád volt a fán? Bocsásson meg, azt hittem: valamelyik gyerek. Parancsol?« Csak arra akarom kérni» mondtam pirulva, »ne mondja el ottfenn, hogy hol talált engem.« Megígérte és feljött velem az udvarra, hol már a gyerekek javában cziczáztak. Hiáltak engem is és én nem tudtam ellenállni nekik, hiszen már ugy is oda a tekintely! Igazán nagyon csinos ember nagyapó káplánja Barna, magas, karcsu, Horvay Elemérnek hívják, de én csak Misternek hívom, mert a bajuszát egészen borotválja és így én angolnak léptem elő, jól lehet egyetlenegy szót sem tud angolul. Nagyapó azt mondja, hogy gyönyörű verseket ír.

Vajjon mit gondol én rólam? Bizton azt mondja ő is, mint a mama, hogy csuf, piszkos, szeleburdi lány vagyok. Mért nem is fogadtam mamának szót, ki mindig mondta, hogy nagy lányok nem illik fára mászkálni. So' sem tesztem többé!

1892. Augusztus 10 szombat.

Nagyapó észrevette, hogy naplót írok és minthogy ő nagy ellensége az ugynevezett kékharisnyáknak, azonnal kihívott a szobából, kezembe adott egy nagy fakannalat, hogy egy még nagyobb üst lekvárt kavarkjak vele.

Hősies önmegadással fogadtam a megbízatást, de biz egy pár percczel ezután annyira

elfoglalt az a fontos kérdés, hogy milyen szemem van Elemér urnak, kék-e, vagy szürke? hogy egészen elfeledtem feladatomat és egyetlen egyszer sem kavartam meg többé a lekvárt, ugy, hogy mikor nagyapó kijött munkámat felülvizsgálni, hoszankodva vette észre, hogy megragadt.

Oh, ti boldog férfiak, kik nem tudjátok ennek a szónak nagyjelentőségét: megragadt, irigyeltek titeket. Én sem tudtam eddig és így kellett vele megismerkednem saját vesztésem. Nosza, a nagymamának se kellett több annál! Örülve a kedvező alkalomnak, hatásos szónoklatot rendezett az olyan kisasszonyok ellen, kik abban a boldog hitben élnek, hogy ők hivattott írők, pedig az íráshoz még annyit sem értenek, mint a lekvárözéshez.

Es még az a Mister is éppen akkor tudott arra jönni ismét. Szerencsére nem is sejtí, hogy miatta ért ez a baleset. Pedig lealazva és megszegyenyülve sompolyogtam el, érve nagy bűnös voltamat.

Oh az a lekvár és oh az a nagymama! Augusztus. 11

Vasárnap van; teljes díszben indul templomba az egész család. Csak most látszik meg, milyen sokan vagyunk! A Mister predicali telenem milyen szép egy palástosan fekete bársony kalpagával. Hát még a hangja! csengő, érczes, szinte szűk neki ez a kicsiny templom. Valami Máriáról beszél, ki a jobb részt választotta, de én nagyon keveset értek az egész históriából, csak őt nézem, csak hangja zenéjét hallgatom.

Mikor hazamegyünk, lemegyek a kertbe olvasni, a többi gyerek indul nagyapóval és apával sétálni, nagymama és mama pedig a konyhába néznek be.

Leülök a tó parton, kinyitom a könyvet, de nem olvasok, gondolkozom mélyen Misterről. Egyszer csak azon veszem észre, hogy ott áll előttem. »Megengedi, hogy leüljek mellé?« kérdi. Ha önnek tetszik feleltem, helyet mutatva neki. Aztán beszélgetünk sokáig sok mindenfelől, hogy miről? bizony nem tudok róla számot adni, csak arra emlékszem biztosan, hogy ezt is mondta: »Képzelné sem tudok aranyosabb, szebb kis lányt, mint maga Lillike!«

Beh kár, hogy ezt a mamam nem hallotta! Ő mindig azt szokta mondani, hogy soh' sem látott csufabb, pajkosabb leányt nálam. Szala-

dok is a tüköröz azonnal, a mint a kertből felérek, megnézni, hogy kinek van hát igaz: mamának, vagy Misternek?

No lám, abba mégis igaz van a Misternek, hogy aranyos vagyok, ha nem is egészen, de legalább a hajam. A lányok az iskolában arany festéket tettek egy pohár-vízbe, kavargatták és azt mondták: »Ez a Lilli haja!«

Hanem hogy szép lennék? azt nem veszem észre. Ebben meg mamának van igaz. Azt mondják, a szem adja meg az arcz szépségét és ha az igaz, akkor jaj nekem! mert az én szemem szürkék, vagy zöldek... nem tudom eldönteni. Mister ugyan azt állítja, hogy olyanok, mint a gazfító vize, bár az a tó is lehet igen csuf zavaros szürke valami, mert én még eddig ugyan nem láttam. Az orrom meg éppen fitos. Nagyapó mindig azt mondogatta kicsiny koromban: »Lilli, Lilli, ha a te orrod így fejlődik, 18 éves korodban behull az eső.«

Es a szám? Az valóban borzasztó! Ha nevetek, egyik vége az egyik, másik vége a másik fülemnél teszi tiszteletét, szabadon hagyva mint a 32 fogam. Azok a csuf leányok az iskolában mindig avval bosszantották, hogy azért húmoz úgy el a szám, mert szép fogaim akarom mutogatni, de az nem igaz, jöllehet doctor bácsi gyakran ismétli, hogy az ilyen egészséges erős fogak valódi csodák a mai foghijas világban.

Utóljára is avval a nem éppen boldogító tudattal kell odahagynom a tükört, hogy aranyos ugyan lehetek, de a szépség távol jár tőlem.

Aug. 12.

Bementünk V-ra, mert »Romeo és Juliá-t« adták és Márkus, a szép szöke — Márkus Emilia, éppen itt van vendég-szerelésben.

Papa, mama és én ültünk kocsira, de minthogy Mister kijelentette, hogy ő is szeretne jönni, apa elhívta őt is. Rendkívül megleg volt, de én igen jól éreztem magam. Valóban még sosem mulattam ilyen jól tragédián, mint éppen ezen.

Romeónak éppen olyan termete volt, mint Hermin kissasszonynak, ki pedig tudvalevőleg meghaladja a másfél mázsát, ezen kívül szép fekete trikója térdén egy csinos kis lakkal, mely midőn Juliája elöt térdre hullt, éppen tenyérnyi

halált szenvedett a Go év zajlott le azóta. De csosait még mindég a tévelygők. Hanem a támadott s a mint es valásban, ugy fog feltámasztott mert kell, hogy feltámasztásigazon alapul!

Dalestély. 1893. évi másodnapján hétfőn, a mében Friedmann József és Kis Pista z mellett saját pénztára kötött dalestélyt rendező szöveg Szabolcska M. b) Szabadság-dal Hub Verdtől. 3. Tavasz el kálnak, harangoznak l. dulo. Zenekiserettel órákor. Belepti-dij sz leti, alapító s pártoló tag nálhatják; a szabadjég Felülizetéseket közzénel lap nyugtáztatnak. J. Zsch József pénztárn Kis-uj-utca, Kurján (dermann-palota) és 1893-ik évre pártoló tar elofog.

Ünnepi ist nap, nagypénteken isenitizteletet: A n a Kassay Béla, a kister a czeled-Kossuth-ut József, az ispotályi te man. Delután a nagy Imre, a kistemplomban evanjelikusok imahaza ken Jézus szentvedés szent beszéd fog tart osztás lesz. — Az ottortorium lesz az e H u s v e t e s ó n a templomban Dicsőfi J a czeled-Kossuth-ut hy Lajos, az ispot Kálmán fognak predi másodnapján a legat teletet. Az ágostai h husvét ünnepe két na ber folynak le az j délelőtt és délután el előtt egyh. beszéd; k két napján az ur sz tit. Az isenitiztelet kor kezdődik. Az ün Materny Lajos lelké

Esküvő. S nagy iparos, kedden seget Debreczenben nak, Ujlaki József Nyoszolyó leányok v Róza, Rosenzweig E

nagyságura növeked ros térdét.

De ez még set melege lett, a festék az előadás vége fele m zebra, mely val kött meg.

Annyira nevet zött eléggé pirongat zeljenek csak önkö zsás Romeót!

Ma este indul nom ismét nagyapó oly nehéz a válas, itt ezalatt az egy dent. Nagyapó ugya hagy itt, azt mond és ezt apa is helye

Bánatomban aludni egész éjjel, gyek a kertbe, bu góktól. Lám, már gondjai lehetnek, reggelt Mister! Me reggelt Lillike! ép — ezzel karofog, ütlet egy padra, m — szől kis színe naiv kis leány, de Mondja csak: tudn lok, lesütöm szert mire ő két keze k csokolja a homloke zokogni: »Nem szez kisasszonyt ign nem látszik szégy mosolyogva kérde Akarsz-e az én edes ne akarnék? felelet elfutottam volna, h elrejttem arczom az a hajam és beszél vakat Aztán feljöv hogy mi történt a

Es mikor elő bánatosan és még dogan ülök fel p hogy meglátogát P szon ejön értem e retett boldog paj meszelt, nádastegy ajába.

Armos Bálint ur, közéletünknek egyik alakja, a városi közigazgatási bizottság tagjaként viselt állásáról lemondott, de megintette, hogy azért megmarad a köz. bizottságban.

Hat ez olyan forma, mintha valamelyik részük kikötne, hogy ő nem ír se vezérleket, se tárczazíkat, se semmiféle czíket, se szerkesztő akarna lenni!

A felekezeti harcz lángja Nagyváradról Debreczenre is átesapott. Itt ugyan nem a nőtanácsok, hanem a leány-iskolák növendékei. Az apró kalvinista lányokat az iskolába behelyezték, a katolikus lánykák nem egyszer ezzel a szóval illetik:

— Te Dóczy-liba!

Mire a kis eretnek leány így röpösztöz: — Te Tárkányi-rucza!

De ilyen szép gyümölcsöket terem az a leány, melynek leghevesebb riadója Rozsnyó-udvaros!

Holnap lesz nagypéntek, Krisztus urunk szünetének napja.

Hat mi igazán nem értjük, hogy miért a Krisztus kereszthalált, miért áldozta magát a bűnös emberiségért, midőn az ember maga is csak olyan, mint ezelőt XIX századdal volt? Ma is éppen úgy gyűlöljük a bűnt, mint akkor, ma is képesek vagyunk más véret ontani ostoba emberi agyak örült szeméért, vagy durva szívek zsrarnoki szeméért!

Ezelőt XIX századdal a zsidók feszítették meg a Krisztust. Ha ma ismét megjelenőztünk: a keresztények feszítik meg! Sarló.

Határidő-naptár.

- Apr 2 Szent János koszorú-estélye.
- Apr 3 Az István-malom munkásai önképzők közgyűlése.
- Apr 3 Munkás dalegyet dalestélye.
- Apr 9 Ipar- és kereskedelmi-bank közgyűlése.
- Apr 22-23 Debreczeni lóversenyek.
- Maj 6-14 Kereskedelmi akadémia növendékek tanulmány-utja.

Ujdonságok.

* **Nagypéntek.** — Nagy ünnepe lesz holnap az egész keresztény világnak. Majd ezer évvel ezelőt történt, hogy az igazi ember harcoszót keresztre feszíték a sötétség tévelygők, hogy a szeretet vallásának hírdője, a keresztényen vallás alapítója, kereszt-

halált szenvedett a Golgothán. Majd kétezer év zajlott le azóta. De az igaz Eszmék harcoszait még mindig keresztre feszítik a tévelygők. Hanem a mint az Isten fia feltámadott s a mint eszméje él a keresztényen valóságban, úgy feltámad minden igaz Eszme, mert kell, hogy feltámadjon minden, ami örök igazságon alapul!

* **Dalestély.** A debreczeni munkás dalegyet 1893. évi április hó 3-án, husvét másodnapján hétfőn, a Margit-fürdő disztermében Friedmann József egyetli karnagy vezetésével és Kis Pista zenekara közreműködésével saját pénztára javára tánczalt egybekötött dalestélyt rendez. Műsor: 1. a) Jellegző Szabolcska M.-tól. Zene Friedmann S. b) Szabadság-dal Hubertől. 2. Borsdal, Ernani-Verditől. 3. Tavasz elmúlt Lánytól. 4. Muzsikálnak, harangoznak Lánytól. 5. Rákóczi induló. Zenekísérettel Hubertől. Kezdete este 8 órakor. Belepti-díj személyenként 50 kr. Egyetli, alapító s pártoló tagok szabadjegyüket használhatják; a szabadjegy két személyre érvényes. Felülfizetések közzététel vételnek és hírlapilag nyugtáztatnak. Jegyek előre válthatók: Zech József pénztárnok úrnál (Rózsabokor) Kis-uj-utca, Kurján Gyula óras üzletében (Biedermaan-palota) és este a pénztárnál. — Az 1893-ik évre pártoló tagsági aláírást a pénztár elfogad.

* **Ünnepi istenisztelek.** Holnap, nagypénteken a következők végzik az isteniszteleket: A nagytemplomban: Kassay Béla, a kistemplomban: Tóth István, a czepléd-kossuth-utcai templomban: Dicsöfi József, az ispotályi templomban: K. Tóth Kálmán. Délután a nagytemplomban: Mindszenti Imre, a kistemplomban: Elek István. Az ág. evangélikus imaházban holnap, nagy pentedeken Jézus szenvedésének történetét czímmel szent beszéd fog tartani. Utána urvasorosan szent beszéd lesz. — Az istenisztelek végzetével oltartorium lesz az eperjesi theologia javára. Husvételő napján a délelőtt a nagytemplomban Dicsöfi J., a kistemplomban Kiss A., a czepléd-kossuth-utcai templomban Némethy Lajos, az ispotályi-templomban K. Tóth Kálmán fognak prédikálni. Délután az ünnep másodnapján a legátusok végzik az isteniszteleket. Az ágostai hitvallásuk imaházában a husvét ünnep két napján a következők rendber folynak le az isteniszteleket: Első nap délelőtt és délután egyh. beszéd. Másnap délelőtt egyh. beszéd; délután ima. Husvét mindkét napján az ur szent vacsorája is kiosztatik. Az istenisztelek délelőtt mindig 10 órakor kezdődik. Az ünnepeken a szertartásokat Materny Lajos lelkész végzi.

* **Esküvő.** Szenszky Mór nagyváradi nagy iparos, kedden d. u. esküdték örök hűséget Debreczenben Ujlaki Piroksa kisasszonynak, Ujlaki József polgártársunk leányának. Nyoszolyó leányok voltak: Spitz Karola, Spitz Róza, Rosenzweig Etelka és Békés Gizella; a

vőfélyek pedig: Ujlaki Henrik államvasuti mérnök, Ujlaki Béla, a Balkán-félszigeti magyar kereskedelmi muzeum belgrádi titkára, Ujlaki Antal, a nagyváradi Szabadság politikai napilap segéd-szerkesztője, — Szenszky Miska 37-ik gyalog ezredbeli önkéntes és Békés Lajos kereskedő.

* **Bucsuzó tanító.** A tegnap délutáni ev. ref. tanítótestületi közgyűlésen megható jelenet folyt le. Tóth Lajos nyugalomba vonult ispotályi tanító, ki több évtizeden át végezte rögös pályáján sikerdus eredménnyel kötelességét, meleg szavakkal bucsuzott el immár 40-re növekedett pályatársaitól. Lada Sándor testületi elnök válaszolt a bucsuzóvakra, kifejezve, hogy a testület minden tagja óhajja, hogy a hosszú fáradságos munka után legyen nyugalmas, megelégedett a pihenés idejére, s élveze az együtt soká... soká...

* **Edelsheim temetése.** Báró Edelsheim Gyulay Lipót temetése — mint fővárosi levelezőnk írja — tegnap folyt le óriás közönség jelenlétében, melynek száma 100.000 főre volt tehető. A menet élén B. Fejérváry honvédelmi miniszter haladt. E csoport mögött vitték Edelsheim érdemrendjeit és czímereit s két kocsit vitte a szebbnél szebb koszorukat. A koszorús kocsik után Edelsheimnek fekete lepellel letakart lovát vezették. A koporsót páncélba öltözött lovag kísérte. A koporsót követtek: Edelsheim Gyulay Lipót, az elhunytinak fia, ennek jobbján sógora, Odescalchy herceg, balján Edelsheim Gyulay Vilmos porosz vértess-kapitány, az elhunyt testvéreinek fia. Ezek után haladt Jenő főherceg, mint ő felsége képviselője, Wekerle és Bethlen miniszterek és a tábornoki kar. — A menetet két üteg tüzérség zárta be. A vermezón minden ezred sortűzet adott s nyolcz ágyu-lövésztettek. A sirnál Schranz evangélikus lelkész mondott beszédet.

* **Népesedés.** Városunkban az elmúlt bétén, azaz március 19-iktől 25-ikeig született törvényes újszülött 20; leány 19, törvénytelen születésű volt 1 fű, 5 leány. E szerint az összes születettek száma 45. Elhaltak ugyanez idő alatt összesen 27-en. A népesedés tehát 18-at tesz ki.

* **A városházán ma délelőtt folytatott tanácsülés tartott.**

* **Áthelyezés.** Az igazságügyminiszter Virág Aladár debreczeni törvényszéki és Viz János galánthai járásbírósi tevékenységét — saját kérélmökre — kölcsönösen áthelyezte.

* **Felolvasás az ev. ref. tanítótestületben.** A helybeli ev. ref. tanítótestület tegnap d. u. felolvasó gyűlést tartott, melyen a tanítói körökön kívül jelen voltak: Némethy Lajos iskolaszéki elnök, Sz. Szabó László, Salánki Ferenc, Kertész János és Jeney Miklós. Lada Sándor elnöki megnyitóját után Horváth Lajos tartotta meg felolvasását a családi nevelésről, a család és iskola egymáshoz való viszonyáról. Felolvasó hangszólja a nevelés befolyását a jellem kifejtésére, az erkölcsiség javulására nézve, mely szempontból a szülők legfontosabb kötelességének tartja a gyermeki ártatlanság épségben tartását, a folytonos és éber felügyeletet s a jó példaadást. A példa és szoktatás legkiválóbb és legmelyebb hatású módja a nevelésnek, ugy hogy szerinte az óvodákban csak ezek által kellene a gyermekeket nevelni. — A szülők egyformáknak tekintsek gyermekeiket, bánásmódjuk egyenlő és következetes legyen, a büntetést tekintsek úgy, mint szükséges gyógyszer. Foglaljuk el a gyermek figyelmét munka, vagy játék által, mert ezek őrzik meg legjobb ártatlanságukat. Szoktassuk őket rendre, tisztaságra, mértékletességre, sőt a nélkülözésre és lemondásra is, hogy felnőtt korukban megelégedettek lehessenek. A gondolkodásra szoktatásnál s általában a lelki tehetségek képzésénél legyünk egy kissé óvatosak, mert a tudományos foglalkoztatás gyöngítheti, túlterhelheti az elmét. Ne örüljünk tehát annak ha 4-5 éves gyermek minél több és minél hosszabb verset képesek betanulni, mert a tulajdonyi igyekezet könnyen visszahatást szül. E tekintetben tantervünk ésszerűbben tűzethet ki a sok könnyűküli tanulás helyett a növendékek lelkiképességeinek kifejtését az iskola feladatának. — A gyermek testi és szellemi nevelése nem szűnik meg a családban, mert azt kötelessége az iskolának folytatni, — csak hogy már itt az összes gyermekekkel szemben egyöntetű eljárást, megállapított rendszert kell követni, — mely alól kivételt nem képezhet sem az uric család elkényeztetett cseméje, — sem annak a tudatlan szülőnek a gyermeke, — ki a tanítót és iskolát addig csak ijesztésül használta. — A játékból kizárás, külön padba ültetés, dorgálás, stb. mind olyan eszközök a tanító kezében, mely által az egyetértést, rendet és pontosságot elérheti iskolájában. A családi nevelésnek még az iskolai nevelés ideje alatt is főszerpene és nagy fontossága van, mert több a tér és az alkalom a gyermekek kiképzésére. Hogy pedig a szülőknek alkalom adassék gyermekeik iskolai magaviseletéről biztos tudomást szereznii, e célból helyesli az iskolai negyedévi értesítők kiadását. A valóban élvezetes felolvasás után Lada Sándor elnök megköszöni a felolvasó szíves fáradozását, buzdítja a testület többi tagjait a további munkálkodásra. Ezután a tanítótestület folytatódólag gyűlése maradt vissza, adminisztrációs ügyek elintézése végett. (K.)

* **Közönség rovata.***)

Tekintetes szerkesztő ur!

Tisztelettel kérjük, sziveskedjék az alábbi soroknak b. lapjában helyet adni:

A „Debreczeni Hírlap szerkesztője, lapja tegnap számában a ker. betegsegelyző pénztárról egy ép oly felületes, mint megfontolatlan közleményt hoz, melyhez az adatkat, mint mondja, illetékes helyről vette. Azt állítja a közlemény, hogy a betegsegelyző pénztár tagjai körében oly sok a szimuláns beteg, hogy az azokra szükségelt kiadások csaknem felemészti a bevételeket. Ennek constatalására természetesen legilletékesebb források magok a szimulánsok volnának; de ezek csak nem tettek önmaguk ellen a szerkesztőnél valomást; illetékes forrásokul volnának tekinthetők továbbá a segélypénztár alkalmazott orvosi, avagy maga az igazgatóság; azonban e forrásokból sem merithette állításait nevezett szerkesztőség, világos tehát, hogy a legilletékesebb helyről szerezte be tudomását, sminthogy az említett körülmény tényleg nem felel meg valóságának, az is világos, hogy a szerkesztőséget valaki, ki a beteglátogatói állás szervező-sére és elnyerésére áhítozik, alaposan felülvette.

A közlemény orvosiakkal ellen intézett, minden esetre megfontolatlan azon ráját, — hogy ók állítolag felületesen teljesítik kötelességüket és hogy — »blinde» — is kiállítanak recepteket, mint nem csak a pénztár alkalmazott orvosiakkal jellemét is mélyen sértő, de általában az orvosi hivatás tekintélyét is alásós gyanusítást, a leghatározottabban visszautasítjuk.

Debreczen 1893 március hó 30.

A kerületi segélyző pénztár igazgatósága.

*) E rovathban a közérdekű felszólalásokat díjtalanul közöljük, de a felelősség a beküldőt illeti. Szerk.

Főszerkesztő: **Szinay Gyula.**
Felelős szerkesztő és lapkiadó: **Kósa Barna.**
Főmunkatárs: **Dr. Bakonyi Samu**
(Szerkesztőség és kiadóhivatal: nagy-uj-utca 1702. sz.)

Nyilt-tér. *)

A budapesti egyetem bel-és idegkóródjának volt orvosa

Dr. Komáromy Sándor,

a belső és idegbetegségek külön orvosa.

Rendel: d. e. 8-9-ig.
d. u. 2^{1/2}-4^{1/2}
Lakik: Kis-Várad-utca 2094.
(79.) Széll-ház, I-ső emelet.
16—

*) E rovathban közlöttekért nem vállal felelősséget a Szerk.

Hirdetés.

Miután magam a borméréssel felhagytam, az idehaza lévő

érmelléki boraimat

kiarúsítom, ugymint:

1-ször 1885-dik évi termésű Bakarbor adózva 50 litertől feljebb literenkint — — — **60 kr.**
2-ször 1888-dik évi termésű Bakarbor adózva 50 litertől felfeljebb literenkint — — — **50 kr.**
3-ször 1889-dik évi érmelléki Bakarbor adózva 50 litertől feljebb — — — **56 kr.**

Czepléd-utca 2598. szám alatt

Papp László.

(161.) 1—?

Legelőnyösebb vétel!

Minden eddig készített

finom bajusz-pedrótt

helyettesit a Muraközy közkedvelt

Magyar

BAJUSZ-PEDRŐJE

fehér, barna és fekete színben.

Gyógyszertár „a Naphoz” DEBRECZENBEN.
(137.) 5—20.

Mit kíván a magyar tanítótság?

A H.-Böszörményben Dobó Sándor ev. ref. tanító szerkesztése s kiadásában megjelenő „Prot. Tanító Lapja” március 26-án megjelent 13-ik számában. Az utolsó órában czímű vezércikké végén a kérdésre: Mit kíván a magyar tanítótság a következőleg felel:

1. Teljes tanszabadságot.
2. Külön közoktatásiügyi miniszteriumot.
3. Évenkénti képviseleti országos tanítógyűléseket a nevezetesebb tanügyi kérdések megvitatására.
4. Szakfelügyeletet.
5. A tanfelügyelet reformját, fokozatos előléptetést a tanfelügyelet körében.
6. Szolgálati pragmatikát.
7. 600 frt fizetési minimumot. 100—150 frt lakbért, hol természetben tisztességes lakást nem adhatnak.
8. Az 5 éves korpólétket, tekintet nélkül az iskolák jellegére.
9. A tanítói továbbképzés érdekében egy általános paed. közönyt létesítését, s póttanfolyamok rendezését, vármegyénkint tanszermuzeumok alakítását, tanterv-reviziót.
10. Külön országos népiszkolai tanács felállítását. A tankönyv-monopólium megszüntetését.
11. A nyugdíjtörvény sürgős revidióját. Aggtársainknak a nyugdíjalapból nyugdíjazását.
12. A nemzetiségi igazatások teréről szolgáló iskoláknak azonnali állomositását.

